

Seděla jsem před zrcadlem už hodiny a dívala se na dívku přede mnou. Ať jsem se snažila jakkoliv, nikdy nepromluvila. Jen tam byla. Nehýbala se, neodpovídala, jen zírala zpátky. Nebyl to můj odraz. Byla to úplně jiná dívka. Místo mých blonděných vlasů měla temně černé, modré oči nahradily hnědé a její tvář byla prázdná, bez jediné emoce. Každé ráno, když vysvitlo slunce, jsem ji pozorovala. Mluvila jsem na ni, ptala se jí, kdo je a co tam dělá. Ale nikdy mi neodpověděla. Po škole jsem u ní sedávala celé hodiny a snažila se přijít na to, proč ji vidím jen já. To byl ten problém. Nikdo jiný ji neviděl. Ať už jsem přivedla kohokoliv, všichni říkali to samé: „Jsi blázen, to zrcadlo ukazuje jen můj odraz.“ Ale já blázen nejsem! Ona tam byla! Viděla jsem ji! A ona viděla mě.

Když jsme se před pár měsíci přestěhovali, našli jsme tohle zrcadlo na půdě. Táta ho chtěl vyhodit, ale já ho zastavila. Přišlo mi zvláštní, skoro kouzelné. Už od začátku mě něčím přitahovalo. Zlaté zdobení na okrajích a starodávný vzhled... musela jsem ho mít. Přesvědčila jsem ho, aby mi ho nechal. A pak, když jsem se do něj podívala poprvé, jsem ji spatřila. „No tak, netrap mě, řekni něco,“ zkusila jsem to znovu. „Kdo jsi? Co tam děláš?“ Nic. Jako vždy.

Vzdychla jsem a začala vstávat. Na dnešek toho bylo dost. A pak se to ozvalo. „Jsem tvoje minulost. Jsem tvoje přítomnost. Jsem tvoje budoucnost. Jsem ty.“ Strnula jsem. Srdce mi prudce bušilo, až mi hučelo v uších. Otočila jsem se zpátky k zrcadlu. Ona... ona opravdu promluvila. Nemohla jsem tomu uvěřit. „Co tím myslíš?“ hlesla jsem. Dívka nehnula ani brvou. Jen na mě dál zírala. „Jsem část tebe. Jsem jedna z tvých osobností.“ „Mých osobností?“ nechápala jsem. „To nemám jen jednu? A proč by jedna z mých osobností byla zamčená v zrcadle?“

„Každý má víc osobností. A ty dohromady tvoří celek. Já jsem ta část, kterou jsi pohřbila. Jsem tvůj smutek. Jsem ta bolest, kterou ses snažila vytěsnit po smrti matky. Proto se ti zjevují. Dokud se tomu nepostavíš čelem, nikdy se neuzdravíš. Nikdy nebudeš celá.“ Bolest a smutek uzamčené v zrcadle. Já jsem opravdu blázen. Ne, to nebylo možné. To, že nechci cítit bolest, přece neznamená, že nejsem celá... že nejsem člověk. To nedává smysl. „Podívej se na mě.“ Její hlas byl klidný, ale nekompromisní. Nadechla jsem se a váhavě se jí podívala do očí.

A v tu chvíli to přišlo. Nádech se mi zadrhl v krku. Hrud' se mi sevřela. Srdce mi bilo tak silně, že jsem měla pocit, že mi exploduje v hrudi. Hlava se mi zatočila a celé tělo ztěžklo. A pak se to všechno přelilo přese mě, všechno, co jsem tak dlouho v sobě dusila. Vzpomínky. Bolest. Celé měsíce jsem se snažila je necítit. Snažila jsem se být silná. Ale teď to nešlo zastavit. Slzy mi začaly téct po tvářích, jedna za druhou, dokud jsem neviděla nic než rozmazané obrysy místnosti. Celá jsem se třásla. Hrud' mě pálila. A uvnitř, hluboko v sobě, jsem cítila něco strašného, prázdnotu, temnou a hlubokou jako propast. A já jen seděla a plakala.

A když jsem konečně zvedla hlavu, viděla jsem v zrcadle jen svůj vlastní odraz. Malá, zlomená dívka, která sedí před zrcadlem, plačící nad ztrátou své matky, byla pryč. Už vidím jen sebe, dospělou vzpřímenou dívku smířenou se svou ztrátou.